

LIBRARY OF THE
SISMANOGLIO

Handwritten text, possibly a signature or scribble, located on the left side of the page.

SISMANOGLIO

2935
ΚΩΜΩΔΙΑ

ΤΟΥ ΜΗΛΟΥ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ

ΗΤΟΙ

ΔΡΑΜΑΤΑ ΝΕΑ

Περίεργα και ὠφελιμώτατα

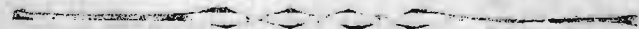
Φιλοκονηθέντα και διὰ δαπάνης Τύπω ἐκδοθέντα

ΠΑΡΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΝΤΕΤΕ

Ἐξ Ἀργυροκάστρου.

Τοῦ και Τυπογράφου

ἘΝ ΒΙΕΝΝῃ ΤΗΣ ἈΤΣΤΡΙΑΣ.

1826.

ὡς μέλη, ὡς κριτήρια, ἄσματα τεχνουργίας,
οὐράνια χαρίσματα, τῆς ἐμμελοῦς σοφίας.

Πρὸς τοὺς Φιλομαθεῖς καὶ Φιλομούτους

Εκ πολλῶν ἀρχαίων καὶ σχεδὸν ἀμνημονεύτων
χρονῶν ἔθος ἀρχαίου καὶ καλῶς ἔχου ἐπεκράτη-
σεν, ἵνα πρὸς τοὺς εὐκλαεστέρους καὶ ἐνδοξοτά-
τους ἀνδρας ἀφοσιῶτε τὰ βιβλία, ἵνα ἵνα ἐμμελοῦς
εἰς φῶς νὰ ἐκδώσωσι, ἵνα πρὸς αὐτοὺς συνιστά-
μενα τιμηθῶσιν, ἐγὼ δὲ ἤδη μέλλων νὰ ἐκδώ-
σω εἰς φῶς τὸ παρὸν μου τοῦτο φιλοπόνημα μέ-
λω διὰ μέλου καλούμενον, δέον ἔκρινα νὰ προ-
τιμήσω τὴν μουσουργίαν Ἀθηναίων, καὶ εἰς τὴν ἀμ-
φιταγῆ αὐτῆς σκιάν καὶ σκέπην νὰ ἀφιερῶσω σο-
χαζόμενος, ὅτι αὐτὴ ἔφορος οὖσα καὶ τῶν νοημά-
των, καὶ τῶν λόγων, καὶ τῶν ἔργων ἐκάσθου, καὶ
φρόνησις ἀλληγορουμένη, καὶ τριτογένεια ἐκ διός
θέλει τιμήσει τὸ παρὸν ἐμμουσον φιλοπόνημα ὡς
θεὰ καὶ κόρη τοῦ διός, καὶ θέλει παρκαλίνῃσει καὶ
ὄλους τοὺς φρονίμους καὶ σοφοὺς καὶ πρακτικοὺς
ἀνδρας, νὰ τὸ δεχθῶσι μὲ σεβαστὸν καὶ μὲ τιμὴν
καὶ ὑπόληψιν. δεχθητε λοιπὸν αὐτὸ ὡς φιλόμουσοι

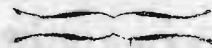
ὡς γέρας τῆς ἀθηνᾶς, καὶ τὸ θεόσδοτον δῶρον τιμήσετε, καὶ τὰ ἐν τούτῳ ἀναγινώσκοντες μυσίαν ποιεῖται ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον ὅπως ἴλεως γένηται μοι χαριζόμενος ῥῶσιν ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἐν τῷ μετὰ σώματος βίῳ. ἐν δὲ τῷ ἀεθάρτῳ καὶ αἰωνίῳ βίῳ τὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν τῆς θείας ἐκείνης καὶ τρισοφεγγοῦς μακαριότητος τῆς ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι δοξαζομένης τε καὶ λατρευομένης, ἧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

Ἐγγιαίνεται ἑρρωμένων.

Ὁ Παναγιώτης Δημητρίου Ντέτε
Ὁ καὶ Τυπογράφος
Ἐξ Ἀργυροκάστρου

ΜΕΛΩΔΙΑ ΜΗΛΟΥ.

Στειχουργία πολιτικὴ λίαν εὐρυθμος καὶ ἑμμελής, πνεύσει τῷ ὄντι θείας χάριτος ὁμιλίας θαλακτικῆς, σχεδιασθεῖσα τέχνη ποιητικῆ, καὶ συντεθεῖσα φιλοπόνῳ σπουδῇ, καὶ πόνοις ἀτρυτοῖς, παρὰ τοῦ φιλομούσου Παναγιώτου Δημητρίου Ντέτου, τοῦ περὶ τὴν Τυπογραφίαν ἀσχολουμένου χάριν τῶν φιλομαθῶν καὶ φιλεπιστημόνων νέων.

Ἡρα.

Ἀθηνῶ.

Ἀφροδίτη.

Ἔρως.

Ἔρως.

Πάρις.

Ἡ Σκηνὴ ὑποτίθεται εἰς τὸ ἔρος τῆς Ἰδης.

Πρα.

Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ Α.

Σ Κ Ν Η Α.

Πάρις μένος.

ὦ ἔρος ὑπερσίβασον, καὶ ἱερὸν ἐσίας,
τὸ μένον καταφυγίου τῆς οὐτως εὐζωΐας.

ὦ ἔρος ὅ,που ζέφυροι φυσοῦν ἀδικηκόπως!
σὺ εἶσαι ὁ παρηδέισος κ' εὐδαιμονίας τόπος!

ὦ ἔρος ὅ,που αἰπηγαὶ μὲ ἕδωρ χρυσαλιῶδες!
ἀδιαλείπτως εβύνουσι τοῦ θέρουσ τὸ φλογῶδες!

Ἀπειροπόικιλαι χροαὶ πολυειδῶν ἀνθέων!
μῶς παρισῶσι τοὺς καιροὺς ὡς ἔαυ' πάντα νέον.

Τὸ ὑψηλὸν μευρμευρητὸν τοῦ φλύσβου τῶν ρυαίων,
ἢ θεία κ' ἐκσατικὴ τῶν ἐρπισῶν αὐλαίων.

Τὰ ἀνθη τὰ ἀμάραντα τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα,
σὲ κατασκήνου καθ' αὐτὸ ἡλύσια πεδία.

Τρεῖθαλῆ καὶ σίσκια οὐρανομήκη δάση,
ἄκτις ἡλίου δύσχαλον γὰ τὰ δικπεράση.

Καρποὺς ἐκφέρει πάντοτε ἢ γῆ ἀγαωρήτης,
βλαστάνουσι θάλλουσι καὶ ἀνθοῦσι τὰ πάντα αὐτοφύτως.

Ἡ

Ἡ φυσικὴ φυτουργικὴ μετ' εὐθυμίας ἴσης,
 ἠδύνηι ἕλας ἐν ταύτῳ τὰς πέντεμας αἰσθήσεις.
 Ὅπότεν ἢ θεᾷ ἥως μὴνύει τὴν ἡμέραν,
 καὶ ἀποβάλλεται ἢ νυξ ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαιραν.
 Λαμπρύνονται ὡς σμάραγδοι τὰ δάση καὶ οἱ κῆποι,
 με ὅλον ὅτι ἀπ' ἐδῶ γεωργικὴ χεὶρ λείπει.
 Τὰ δάση σου ἀειθαλῆ με δένδρα ἀνθοφόρα,
 τοὺς κλάδους των ἀείποτε σολίζει ἢ ὀπώρα.
 Καλύβη τις ἀπλοϊκὴ, καὶ χωραφακι μόνον,
 καὶ τὸν βασιλικὸν αὐτὸν ὑπερτερεῖ τὸν θρόνον.
 Ἐδῶ τὰ πάντα ἠδονὴ τὰ πάντα εὐφροσύνη,
 χαρὰ παρούσα πάντοτε ἀπούσα ἢ ὀδύνη.
 Μὰ τί ἀκούω. . . μήπως τις ἐδῶ παραφυλάττει;

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Ἑρμῆς καὶ Πάρις.

Ἑρμῆς.

ὦ Πάρι κρίσιν τῶν θεῶν ὁ Ζεὺς σὲ ἐπιτάττει.
 Ἐσένα ἐξελέξατο ἐπάξιον νὰ κρίνης.
 εὐγνώμων καὶ σὺ κοίταξε τῆς χάριτος νὰ γίνης.
 Ἐπίτηδες ἐξ οὐρανοῦ ἐσάλην πρὸς σε ἦδη,
 Πάρις.

τί ὁ θεὸς τὴν χάριν του εἰς τὰ βουναῖ μᾶς δίδεις;
 Κριτὴν ἐμένα τῶν θεῶν! ὦ Ζεῦ! ἔρμῃ τί λέγεις;
 ἀφ'

ἀφ' ἑαυτοῦ σου τὸν κριτὴν νομίζω πῶς ἐκλέγεις.

Ἑρμῆς.

Τὴν θεῖαν ταύτην θέλησιν ν' ἀκούσης νὰ προσέξῃς,
 τῆς χάριτος ἀν' ἀγαπᾶς τῆς θεῖας νὰ μεθέξῃς.

Πάρις.

Καὶ ποῖαι εἶναι αἱ θεαί, θεε! ὁ νοῦς μου φρίττει!
 εἰπέ ἔρμῃ;

Ἑρμῆς

ἢ Ἀθηνᾶ, ἢ Ἥρα, ἢ Ἀφροδίτη.

Πάρις.

Καὶ τί λοιπὸν ὁ βασιλεὺς θεῶν τε, καὶ ἀνθρώπων.
 δὲν ἤθελε ν' ἀναδεχθῆ τῆς κρίσεως τὸν κόπον.
 Ἄλλ' ἐπεφόρτισεν ἐμέ ἐδῶ αὐταῖς νὰ κρίνω,
 θνητὸς βροσκὸς πῶς δύναμαι, θεῶν κριτὴς νὰ γίνω;
 Πλὴν καὶ θεαί; καὶ ἄμιλλα, καὶ ἀλληλομαχία,
 πῶς γίνεται; πῶς δίδεται; Ἑρμῆ τί ἀπορία;

Ἑρμῆς -

Ἡ ἔρις εἰς τῆς θέτιδος τὸν γάμον μὴ κληθεῖσα.
 κατάκαρδα ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἄκρωσ λυπηθεῖσα.
 Μὲ ἐμμανέσατον θυμὸν, με φθόνον καὶ ζηλίαν.
 προὔξηνσε τὴν ἄμιλλαν, καὶ ἀλληλομαχίαν.

Πάρις.

Πῶς γίνεται;

B

Er-

Ἑρμῆς.

μὰ ἄρες με νὰ σὲ τὸ τελειώσω,
καὶ ἀκριβῶ περιγύραφην τοῦ γάμου νὰ σὲ δώσω.
Ὡς βασιλεὺς καὶ ὡς πατὴρ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων.
Ἐκεῖ προῦκάθητο ὁ Ζεὺς τὸν πρῶτον ἔχων τόπον.
Πλησίον του ὁ Ποσειδῶν ὁ πλούτων ὁ Ἀπόλλων.
Χοντολογῆς συνᾶδριον τῶν θεοτήτων ὅλων.
Ἡ Ἥρα δὲ ὡς ἀδελφὴ καὶ σύζυγος ἐπίσης.
ἐκάθητο ἐκ δεξιῶν μὲ γέμμα βασιλίσσης.
Πλησίον της ἡ Ἀθηνᾶ μὰ περικεφαλαίαν.
κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της καὶ δόρω καὶ ἐλαίαν.
Μετέπειτα

Πάρις.

παρακαλῶ Ἑρμῆ νὰ σ' ἐρωτήσω,
ἡ Ἀθηνᾶ

Ἑρμῆς.

ὑπομονὴ νὰ σὲ τὸ ἐξηγήσω.
Θεὰ εἶν τῆς φρενίσεως καὶ γνώσεως

Πάρις.

μὰ γέσσω,
κρατεῖ με εἶπες ἄρματα καὶ δόρω ἡ θεὰ σου.

Ἑρμῆς.

Μὲ τὸ νὰ εἶν πολεμικὴ εἰς χεῖρας δόρω ἔχει,
ἀλλ' ἄμα καὶ θεότητος αἰρηνικῆς μετέχει.

Πά-

Πάρις ἰ

Ἄς εἶν ἐξακολούθησι .

Ἑρμῆς :

μετὰ ἡ Ἀφροδίτη,
Ἡ Θέμις καὶ ἡ Ἄνασσα θαλάσσης Ἀμφιτρίτη.
Καὶ ἐφεξῆς ὄλλ' αἰθεαὶ ἡ Δήμητρα Κυβέλλη,
ὁ Ἄρης μὲ τὸ ξίφος του ὁ Ἔρως μὲ τὰ βέλη.

Πάρις.

Αἰ! τὰρα ἐκατάλαβα

Ἑρμῆς.

ἐκόμη τὰς αἰτίας :
σαφῶς δὲν σὲ ἐξήγησα τῆς ἀλληλομαχίας.

Πάρις.

Τὰς ἐννοῶ ἀφ' οὗ χαρὰ ἐπιπολεῖ οἶνος .
ἀφ' οὗ ἐκράτει καὶ σπαθὶ ὁ Ἄρης σου ἐκεῖνος :
Τὸ δόρωτις ἡ Ἀθηνᾶ ὁ ἔρως σου τὰ βέλη .
τοιαῦτα ἦτον ἀφευκτος καὶ τῆς χαρῆς τὰ τέλη .

Ἑρμῆς.

Μὰ βλέπω εἰς τοὺς λόγους μου τελείως δὲν προσέχεις
εἰπέ εἰς τί βιάζεσαι ὑπομονὴν δὲν ἔχεις ;

Πάρις .

Αἰ! μὴ θυμῶναι δέομαι εἰπέ τὴν ἰστορίαν .

Ἑρμῆς .

αὐτοὶ λοσπὸν ἐγεύοντο τὴν θείαν ἀμβροσίαν .

Αἰ

Αἱ χάριτες ἐχόρευον αἱ μουσ' ἐτραγωδοῦσαν.
 γοήτευον τὰς ἀκοάς τὸ νέκταρ ἐκερνούσαν.
 Κί ἐγὼ μὲ τὸ κηρύκειον πλησίον τῆς τραπέζης,
 Ἄπόλλων μου τὴν λύραν σου τὸν λέγω τί δὲν παίζεις;
 Ἐν ᾧ δὲ μεθυσθεὶς ὁ Ζεὺς ἐχάδαυε τὴν Ἥρην.
 Καὶ ὁ Ἄπόλλων ἐκρουεν ἀρμονικῶς τὴν λύραν.
 Καὶ ἤδη τὸ συμπόσιον εἰς τὴν ἀκμὴν του ἦτον,
 ἐπίσης καὶ τὸ εὐθυμον πασῶν τῶν θεοπέτρων.
 Ἡ Ἔρις ἢ πικρόχαλις κρυφίως παρεισδύει,
 καὶ ὅλον τὸ συμπόσιον ἀμέσως διαλύει.
 Ἐν μῆλον ῥήψασα χρυσοῦν φεύγει μετ' ἄκρας βίας,
 τὸ μῆλον τὸ παραίτιον τῆς ἀλληλομαχίας.
 Αὐτὸ δὲ εἶχ' ἐπιγραφὴν

Πάρις .

τί;

Ἑρμῆς .

τῇ ὠραιότερα .

Πάρις .

ὦ δωρεὰ καὶ ἔριδος αὐτῇ φρικοδεστέρα .

Ἑρμῆς .

Ἡ κάθε μία τὸ λοιπὸν ἀμέσως τὸ ἀρπάζει.
 μὲ ἄκραν περιέργειαν τὸ πέρνει τὸ κοιτάζει .

Καὶ κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπίσης κάθε μία,
 ζητεῖ νὰ ἔχη πρὸ πασῶν εἰς τοῦτο τὰ πρωτεῖα .

Νὰ

Νὰ Ἔρις τὸ λοιπὸν εὐθύς καὶ σύγχυσις μεγάλη,
 εἰς λύπην ὅλην τὴν χαρὰν ἐξαίφνης μεταβάλλη.
 Καὶ ἔπειτα παραχωροῦν ἐν ἄκρ' ἀπαληψία,
 εἰς τὰς ῥηθείσας τρεῖς θεάς αἱ ἄλλαι τὰ πρωτεῖα.
 Ὁ Ζεὺς λοιπὸν τῆς Ἐριδος τὸ πῦρ διὰ νὰ σβύσῃ,
 μὲ κρίσιν ἐσοχάσθηκε νὰ τὰς εὐχαρισήσῃ.
 Λαβὼν τὸ μῆλον παρ' αὐτῶν χωρὶς ἀργοπορίαν,
 ἀμέσως πρὸς σέ μ' ἔσειλεν ἐδῶ μὲ ἄκραν βίαν.
 Τὴν κρίσιν δὲν ἠθέλησεν αὐτὸς νὰ θεωρήσῃ,
 καθότι ἦτον δύσκολον νὰ τὰς εὐχαρισήσῃ.
 Τὴν Ἀθηναῖαν ἂν ἠθέλεν ἐκεῖνος προτιμήσῃ,
 τὴν συζυγόν του ἔμελλε νὰ τὴν δυσαρεσῆσῃ.
 Τὴν Ἀφροδίτην πάλιν δὲ ἀνίσως προτιμοῦσε,
 ἢ Ἥρα ἐχολώσκανε καὶ ἐξηλοτυποῦσε.
 Τὴν Ἥραν δὲν ἠθέλησεν ἀπὸ φιλοτιμίαν,
 νὰ προτιμήσῃ ἀπ' αὐτὰς ὡς σύμβιον ἰδίην.
 Καθὼς λοιπὸν τὸ πρόβλημα εἰς κρίσιν ὑπεβλήθη,
 αὐτὸς μὲν οικονομικῶς αὐτὴν ἀπακοιήθη.
 Γνωρίζων σε ὡς ἄκακον ἀπλοῖκον καὶ νέον,
 ἐμπρὸς του μὲ ἐφώναξε καὶ ὄλωσ' θυμὸν πνέων.
 Μὲ λέγει λάβετο Ἑρμῆ εἰς τὸ βουνὸν τῆς Ἰδης,
 ἐκεῖ εὐρῶν τὸν Παριδα ὀμέσως τοῦ τὸ δίδεις.
 Τὸν λέγεις ἀπὸ μέρους μου κριτὴς αὐτῶν νὰ γίνῃ,
 καὶ κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν δικαίως νὰ τὰς κρίνῃ .

Ἄς

Ἄς δώσῃ δὲ αὐτὸς ἐκεῖ τὸ μῆλον ὃ, που θέλει,
αὐτὸ λοιπὸν προσάξω με πρὸς σὲ μὲ ἀποσέλει
Ἰδοὺ τὸ μῆλον λάβeto κ' ἐπέρασεν ἡ ὥρα,
πηγαῖνω κ' εἴω πρόσμενα νὰ σὲ τὰς φέρω τάρτα

Σ Κ Ν Η Γ.

Πάρις μόνος.

Τὴ πρόβλημα ἀνήκουσον! τί ἄπορος ἡλύσις!
θνητὸς ἐγὼ καὶ τῶν θεῶν νὰ θεωρῶ τὰς κρίσεις!
Κριτὴς νὰ διορίζετο κἀν ἐπρεπεύ ὁ Μίνως,
ἢ Πλούτων ἢ Ῥαδάμανθις ἢ Αἰακὸς ἐκείνος.
Καὶ ὄχι ἓνα χωρικὸν ὦ Ζεῦ! νὰ διορίσης,
τὸν ἀγνοοῦντα καὶ αὐτὰς τὰς ἀνθρώπινους κρίσεις!
Ἄν κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ μῆλου ἐγὼ κρίνω.
τὰς δύο μὲ παράπονα ἐξ' αὐτάντος ἀφήνω.
Ὅ μὴ! μὴ γένοιτο! ποτέ! θεέ! τί ἀπορία!
πλὴν ἄς ἐνδόσω προσκαγῆ μὲ τὸ νὰ εἶναι θεία.
Ἄλλ' ὦ σὺ πάτερ τῶν θεῶν καὶ τῶν θνητῶν ἐπίσης,
εὐδόκησον παρακαλῶ νὰ μὲ ἐπιρωτίσης.

Τέλος τῆς Α'. Πράξεως.

Πρά-

Π Ρ Α Ξ Ι Σ Β

Σ Κ Ν Η Α.

Ἄθηνᾶ, Ἥρα, Ἀφροδίτη, Ἔρως, Ἑρμῆς

Ἄθηνᾶ.

Ἀπολαμβάνω πάντοτε ἀξίως τὰ πρωτεῖα,
καθ' ὃ πηγὴ φρονήσεως καὶ γνώσεως αἰτία.

Ἥρα.

Ὡς ποτε εἶν πεισμονικὴ ἡ ἀλαζών σου γνώμη.
ἐμένα ἐδιώρισαν βασίλισσαν οἱ νόμοι.
Καὶ τὰ πρωτεῖα εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀφεύκτως εἶναι.
ἐσὺ δὲ μὲ τὴν οἴησον καὶ μὲ τὸ πείσμα μείνε.

Ἄθηνᾶ.

Παραξηγητὸς τὰ χρέη σου καὶ ὀμιλεῖς ἀκρίτως.
ὦ Ἥρα τὰ πρωτεῖά σου προβάλλεις ἀνοήτως.
Ἰξείρεις πῶς τὸ εἶναι μου πολλὰ καλῶς γνωρίζω;
τὸν ὄλυμπον εἰς χεῖράς μου τὸν ἔχω τὸν ὀρίζω.
Τῆς Ἄθηνᾶς ἂν ἔλλειπεν ἡ γνώσις ἡ σοφία.
καὶ ἡ τῆς Ἥρας ἢ θελὸν ἐκλείπ' ἢ δεσποτεία;
Ἄλλ'

Ἄλλ' οὔτε ἦταν δυνατόν ὁ Ζεὺς νὰ βασιλεύσῃ,
 εἰὰν αὐτὸν δὲν ἤθελον φρονίμως συμβουλεύσῃ.
 Ἄν ἔλλειπεν ὁ Ὀλυμπος καὶ οἱ θεοὶ ἐπίσης,
 ἢ γῆ τὰ καταχθόνια ἐν γένει ὄλ' ἢ φύσις.
 Βαβαίως ἦτον ἄγνωστο καὶ ἐξευτελισμένα.
 διηνεκῶς οὐτιδανὰ εἰς τὸ μηδὲν θαμμένα.
 Ἐὖν τὸν διὰ συμβουλὴν δὲν ἤθελον τὸν δῶσῃ.
 τοὺς γ' ἄντας ἀδύνατον νὰ τοὺς κατατροπώσῃ.
 Ἐγὼ ἄν δὲν συμβούλευα ποσῶς νὰ μὴν ἀργήσῃ.
 ὁ Ἥραιος τοὺς κεραυνοὺς αὐτοῦ νὰ χαλκουργήσῃ.
 Τὸ ἄγνωσθ' ἐμὲ φρόνησιν καὶ δύναμιν ἰδίαν,
 ἄν ἠμποροῦσαν εἰς τὸ πᾶν νὰ ἔχ' ἠγεμονίαν.
 Κουτοιογῆς ἢ φρόνησις αὐτῆ μου καὶ σοφία.
 ἐκεῖ ὁποῦ δὲν εἰσχωρεῖ αἰεὶ ἀνωμαλία.

Ἥρα.

Μὰ φθάνει πλέον Ἀθηνῆ, καὶ ἡ ἀγχίνοιά σου;
 Πολλὰ μεγαλοποίησα τὰ προτερήματά σου.
 Εἰπέ μοι ἢ σοφία σου τί θεὸς νὰ κατωρθώσῃ.
 ὁπότεν τὰ αὐτόματον κ' ἡ τύχη ἀπρακτῶσι.
 Καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ὀλυμπον ἰξασοῖς πεπρωμένον.
 πῶς εἶναι τύχη ρυζικόν καὶ τὸ προωρισμένον.
 Αἱ μοῖραι ἐπευδόκησαν βασιλίσσα νὰ γένω.
 ἐμὲ φρόνησιν δὲν ἤθελον ἐγνώρισος νὰ μαίνω.
 Ὅποτεν τις εὐημερῆ καὶ ἐξουσίαν ἔχει.

εἶν

εἶν καὶ σοφὸς καὶ φρόνιμος καὶ ἔλους ὑπερέχει.
 Ἄφροδίτη.

Ἰδοὺ ἡ ὥρα ἔφθατε καὶ ἡ στιγμή ἐκείνη,
 καθ' ἣν ὁ Πάρις καὶ τὰς τρεῖς ἐπίσης θεὰ νὰ κρήνῃ.
 Τὶ θορυβεῖσθε τὸ λοιπὸν καὶ ἀλληλομχεῖτε,
 κ' αἱ δύο εἰς τὸν θρίαμβον ἐξίσου προσκαθεῖτε.
 Σὺ μὲν εἰς τὴν σοφίαν σου ὡς Ἀθηνῆ κομπαζῆς.
 καὶ βλέπω εἰς τὴν νίκην σου ταλαίως δὲν δισάζεις.
 Σὺ δὲ ὡς Ἥρα ἀπαιτῆς ὡς βασιλὶς τὸ μῆλον,
 ὡς τάχα μὲ δικαίωμα τοῖς πᾶσι πάντῃ δέλον.
 Ἡ Ἄφροδίτη τὸ λοιπὸν τί μένει νὰ ἐλπίζῃ,
 ἀφ' οὗ ἡ φιλοκυτία σας αὐτὸ ἀπορασίξῃ.
 Δὲν ἔχει πλὴν ἐπιγραφὴν τὸ μῆλον τῆ σοφία,
 ἀλλ' οὔτε τῆ διότροφῆ βασιλικῆ ἀξία.
 Ἄλλ' ἢ αὐτοῦ ἐπιγραφὴ εἶν τῆ ὠραιότερα.
 πῶς εἶμαι, εἶναι βέβαιον ἐγὼ προτιμότερα.
 Γνωσὸν ὁποῖα ἐξ' ἡμῶν θεὸς νὰ ὑπερισχύσῃ,
 καὶ ποῖα μῆλον καὶ βοσκὸν ἐπίσης θεὰ καρδίξῃ.
 Ἄς εἶν καλὰ ὁ ἔρωσ μου τὰ τόσα θέλητρά μου,
 ὡς εἶν καλὰ οἱ τρόποι μου τὰ γοητεύματά μου.
 Ὅποτεν ῥίπτω ἠδονῆς κλεπτὸν ἐν μόνον βλέμμα,
 εὐθὺς ἐκλείπει καὶ ἰσχύς καὶ φρόνησις καὶ σέμμα.
 Ὅποτεν ἕνα θεῖλος του ὁ ἔρωσ μου τοξασῇ,
 καὶ τοὺς ὑπέρφρονας αὐτοὺς δυνάστας δυναστεύει.

Γ

Πᾶς

Πῶς δύναται βοσκὸς ἀπλοῖκός καὶ νέος,
 εἰς τὰς πικρὰς σαΐτας τοῦ ἄντισαθῆ γενναίως.
 Καὶ μάλιστα ἐν ᾧ ἐγὼ θεὰ θεληπτῶν εἶμαι,
 τοῦ κάλλους μου θά ἔφθασαν καὶ εἰς αὐτόν αἰφῆμαι.
 Ὅποτεν τὰ προσόντα μας ἐκεῖ παραβληθῶσι,
 τὰ κάλλη μου ἐξ ἅπαντος θεὸς νὰ προτιμηθῶσι.
 Παιδάκι μου ποῦ εἶμαι;

Ἔρως.

νὰ ζέλωμαι κοντάσου;

Ἀφροδίτη.

ἔτοιμάσε, ἔτοιμάσε, εὐθύς τὰ ἔρματα σου.
 Ἴδου ἔπου κοντεύομεν νὰ παρρησιασθῶμεν,
 εἰς τοῦτο τό κριτήριον κ' ἐκεῖ θεὸς νὰ κριθῶμεν.
 Πλὴν κοίταξε τὸ βέλος σου νὰ τὸ προστοιμάσης,
 καὶ τὴν καρδίαν τοῦ κριτοῦ νὰ τὴν διαπεράσης.
 Ὅποτεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰδῆς πῶς τὸν κοιτάζω,
 καὶ μὲ σιγὴν αἰθμαίνουσας κ' ἐνδόμυχα ζεναίω.
 Κεῖθός καὶ σὺ τὸ τόξον σου εὐσώχως νὰ τεντώσης,
 καὶ πρόσθε κατακαρδα ἐκείνον νὰ πληγώσης.
 Ἢ ὄρασις τὴν ὄρασιν ὅποτεν ἀντικρίση,
 παιδάκι μου τὸ βέλος σου εὐθύς θά εὐσοχήση.
 Ἐὰν πληγώσης ἐν καιρῷ καὶ ἄτρωτόν τι σῆθος,
 κρατῆρ τῆς αἵτης γίνεται ἐκπνέων φλόγης πλήθος.
 Ἔρως.

Ἔρως.

Ὡ μῆτερ μείνε ἥσυχος τὸ μῆλον θεὸς νὰ πάρης,
 δὲν ἠμπορεῖ εἰς βέλη μου ἄντισαθῆ ὁ Πόρις.
 Καρδία πρώτη εἶν αὐτὴ ἔπου θεὸς νὰ πληγώσῃ,
 τὸν θρίαμβον εἶμ εὐελπίς πῶς θεὸς νὰ κατορθώσω.
 Ὅποτεν μία ὄρασις εἰς ὄρασιν προσβίλλει,
 οὐδέποτε τὸ βέλος μου ἐκ τοῦ σκοποῦ δὲν σφαίλλει.
 Καὶ ἀμοιβαίαν τὴν πληγὴν νὰ κάμη συνηθίζει,
 ὁ ἔρως καὶ ἀντέρωτα ἐξ ἅπαντος ἐλπίζει.

Ἐρμῆς.

Τί ζέκεσθαι;

Ἀφροδίτη.

πηγαίνομεν -

Ἦρα.

ποῦ εἶν αὐτὸ τὸ μέρος;

αἰπηύδησα ἄχ!

Ἔρως.

ἀπαιτεῖ ὑπομονὴν ὁ Ἔρως.

Ἀθηνᾶ.

Μοὶ φαίνεται κοντεύομεν

Ἐρμῆς.

Ἰδέτε τὸν κριτὴν σας,

ὑποκλινῆς πῶς ἔρχεται εἰς προὑπάντησίν σας.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Πάρις, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἀ-

Θηναῖα, Ἥρα, Ἔρως.

Πάρις.

Ὁ Ζεὺς μὲ ἐδωρίσθη δεινὴν ἐπιστάσιαν
 ἀλλ' ἔμωσ ὑποτάσσομαι εἰς τὴν βουλήν τὴν θεῖαν.
 Δὲν ἔπρεπε ν' ἀναδεχθῶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ βῆρος,
 Ἡ φῆφος ὅμως τοῦ Διὸς πολὺ μὲ δίδει θάρρος.
 Ἑρμῆς.

Ἄφες αὐτὰ καὶ ὅπου δεῖ τὸ μῆλον ν' ἀκεδώσης,
 μὲ φρόνησιν τὸ ἔργον σου νὰ ἀκοπερατώσης.

Πάρις.

Ἡ πρώτη ποία τὸ λοιπὸν εἶπέ Ἑρμῆν

Ἑρμῆς

ἢ Ἥρα

Πάρις.

ὦ Πάρι τί εὐτύχημα! τί εὐκλεία! τί μοῖρα!
 Ἄφ' οὗ συμβία τοῦ Διὸς καὶ αὐταδλφῆ εἶσαι
 δικαίως πρώτη τῶν θεῶν θεά μου ἀριθμεῖσαι.
 Τὸ σέμμα τοῦτ' ὅπου φορεῖς καὶ τὴν χρυσὴν χλαμύδα,
 οἱ ὀφθαλμοὶ μου πώποτε δὲν ἔτυχον δὲν οἶδα.
 Θεῶν τῶν ὅλων βασιλεὺς καὶ τοῦ παντός κυρία,

σέ

σέ πρέπει κράτος βέβαια σέ πρέπει ἔξουσία.
 Ἐκ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν χαρίτων ἔχεις πλήθος,
 τῷ ὄντι ἡγεμονικὸν τὸ σεβασόν σου ἦθος.
 Ἑρμῆν ἢ ἄλλην;

Ἑρμῆς.

Ἄθηνα μὰ δὲν τὸ ἐνθυμῆσαι;

Πάρις.

πῶς φαίνεσαι φρονήσεως κυρία ὅτι εἶσαι,
 Σὲ πρέπει δόρω βέβαια καὶ περικεφαλαία,
 σέ πρέπει θώραξ καὶ ἀσπίς ἑξίσου καὶ ἐλαία.
 Τὸ σοβαρὸν ἀγέρωχον καὶ βλοσυρὸν σου βλέμμα,
 ἐπάγασε κυρία μου τοῦ σῆθους μου τὸ αἷμα.
 Τῷ ὄντι πρέπει εἰς ἐσῆς τοιαύτη ἔξουσία,
 καθότι εἶν ἡ θεὰ σου αὐτόχρημα σοφία.
 Ὁ τρόπος τὴν σοφίαν σου τρανότατα κηρύττει,
 ἔξίσου! εἶπέ Ἑρμῆν ἢ ἄλλην
 Ἑρμῆς.

Ἀφροδίτη.

Πάρις.

Πῶς φαίνεσαι κυρία μου τῆς καλλονῆς κυρία,
 καὶ πῶς σέ πρέπει ἡ σεμνὴ αὐτὴ προσηγορία.
 Τοιοῦτον εἶδος καλλονῆς τοσαύτην εὐμορφίαν,
 ποτὲ μου δὲν ἐπέτυχον δὲν εἶδον εἰς καμμίαν.
 Ναι μὰ αὐτὰς τὰς χάριτας κυρία ὅπου ἔχεις.

τὰ

τὰ κάλλη πάντα τοῦ παντός σύ μόνη ὑπαρέχεις.
 Τῷ ὄντι τέρας καλλονῆς καὶ ὅλα σου τὰ μῶλη,
 τί θάμβος πλήν τὴν γλῶσσαν μου καὶ δέναι καὶ συ-
 ζέλλει.

Θεά μου!!

Ἔρως.

Πάρι δὲν λαλεῖς

Πάρις.

εἰπέμε ποῖος εἶναι;

Ἑρμῆς.

τῆς Ἀφροδίτης εἶν υἱὸς ταλείως μὴ φοβεῖσαι.

Πάρις.

Τῆς Ἀφροδίτης εἶν υἱὸς καὶ τί ζητεῖ κ' ἐκεῖνος,
 πῶς εἶμαι μὲν ὑπόθεσαν ὁ νομοθέτης Μίνως.

Καὶ ἦλθα κρίσιν πρὸς ἐμέ. . . .

Ἑρμῆς.

τί κρίσιν θεὸς νὰ ἔχη;

αὐτὸς κατόπι τῆς μητρὸς παντοῦ καὶ πάντα τρέχει;

Μὰ καὶ ἐκείνη μετ' αὐτῆς τὸν θελ' εἰς καθε μέρος.

ὀχώρισον αἰείποτε

Πάρις.

τὸ ὄνομά του;

Ἑρμῆς.

Ἔρως.

Πά-

Πάρις.

Ὁ Ἔρως τόσα ἄρματα φερέτρην τόξον βέλη,
 μαζῆ του πάντα τὰ βασιὰ εἰπέ μοι τί τὰ θέλει.
 Τί βλέπω εἶναι ἐνοπλος καὶ πτερωτὸς ἐπίσης,
 ὁ Ἔρως σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ τὸ ἐξηγήσης.

Ἔρως.

Παιδάκι εἶμαι θεωρεῖς καὶ σύμφυτον δειλίαν,
 μὲ τὸ νὰ ἔχω ἐν ταύτῳ ἄρματων ἔχω χρεία.
 Μωρουτζικὸν καὶ ἀγαπῶ νὰ παιζῶ μὲ τὰ βέλη,
 πρὸς τούτοις καὶ ἡ μήτηρ μου τὰ ἀγαπᾷ τὰ θέλει,
 Ἐὰν σιγμὴν τὸ τόξον μου τινὰς μὲ ὑσερήσει.
 τὰ πάντα ὅλα γενικῶς θὰ τὰ δυσαρνήση.
 Αὐτὲ φιλίαν ἔρωτα καὶ σχέσεις κατορθῶναι.
 τὸ βέλος μου τὰ σύμπαντα συνδέει καὶ ἐνώνει.
 Δὲν γίνεται συμπάθεια καθὼς δὲν εἶναι Ἔρως,
 ἄρ' ἀναγκαῖος εἶμ' ἐγὼ λοιπὸν εἰς καθε μέρος.
 Ἡ ἄλυσος τῆς φύσεως αὐτ' ἡ ἀναρμονία,
 εἶν ἐδική μου σχετικὴ καὶ θεῖα ἐργασία'.

Πάρις.

Μὰ τὰ πτερά σου τί δηλοῦν

Ἔρως.

πετῶ παντοῦ καὶ τρέχω,

καὶ διὰ τῶν πτερυγῶν μου ἰσχὺν καὶ κράτος ἔχω.

Χωρὶς πτερά πῶς ἐμμελλον ποτὲ νὰ συμβιβᾶσω.

μιάς

μίας καρδίας ἑορσιν εἰς ἄλλην νὰ προφθάσω.

Καρδία μία ἔρωτα εὐθὺς ὅπου συλλάβη.

ἢ ἄλλη ἅμα τὸ αὐτὸ ζητῶ νὰ καταλάβη.

Ὅποτεν μὲ τὸ βέλος μου καρδιάν τινα κτυπήσω,

πατῶ κτυπῶ ἄλλην εὐθὺς χωρὶς ν' ἀργοπορήσω.

Ἑρμῆς.

Ἀνάλαβε τὴν κρίσιν σου εἰπέ ἐν συντομίᾳ.

Ἡρα.

Ἑρμῆ μὰ δὲν χρειάζεται εἰς τὸ σκαύτη βία,

Πάρις.

Πῶς εἶσαι ἀνυπόμονος; λοιπὸν ἀφ' οὗ βιάζεις,

ἔσω . . .

Ἑρως.

εἰπέ τι, Πάρι μου πρὸς τὴν εἰπέ δυσάζεις.

Πάρις.

Τὶ ποιητέον ἀπόρῳ ἀφ' οὗ ἢ καθε μία,

ἔξισου εἰν ἐπαξίως νὰ λείβη τὰ πρωτεῖα.

Προβαλλοὺν δικαιώματα κ' αἱ τρεῖς ἐπίσης ἔχουν.

ἀλλ' οἱ θεοὶ τὴν κρίσιν μου παρατηροῦν προσέχουν.

Τῆς Ἡρας τὸ σεμνοπρεπὲς καὶ τὸ σεπτὸν τῆς Ἑλένης,

τὸ σεβαστὸν τῆς Ἀθηναῖς καὶ σεβαρὸν τῆς βλάβρυμα.

Τῆς Ἀφροδίτης ἢ μορφῆ ἢ τὸσον ἑξαισία,

μὲ ῥίπτουν εἰς λαβύρινθον ὡς τὴν ἀμνηχανία!

Ποτὲ νὰ μὴν εἶν' ὅλ' αὐτὰ εἰς μίαν ἐνωμένα.

Ἑρ-

Ἑρμῆς.

τὸ Ζεὺς δὲν ἐδιώριξε νὰ κρίνης τὸτ' ἐμένα.

Πάρις.

Νὰ κρίσω μὲ διώρισεν ἀλλ' ὄχι ἀπολύτως,

Ἑρμῆς:

κριτὴς καθ' ὅλ' ἀπόλυτος καὶ κρίνα ἀπολύτως.

Πάρις.

Μὰ δὲν τολμῶ;

Ἑρμῆς.

τί δὲν τολμᾶς εἰπέ ἐξηγήσέ με;

Πάρις.

ἄχ τρέμω ὅλος σύσωμης θεέ! βοήθησέ με.

Ἄραγ' ἐδημιούργησεν ὦ Ζεῦ! ποτὲ ἢ φύσις,

νὰ ἔχη μία χάριτας καὶ τῶν τριῶν ἐπίσης.

Δὲν ἤμπορῶ ἀπόφασιν Ἑρμῆ νὰ κάμω τώρα,

ἄν . . .

Ἑρμῆς.

πρέπει πλέον Πάριμου ἀπέρασεν ἢ ἔρα,

Πάρις.

Ἄν πρέπη, πρέπει τὸ λοιπὸν νὰ τὰς παρατηρήσω,

καὶ ἀκριβῆ περὶ αὐτῶν ἰδέαν ν' ἀποκτήσω.

Ἑρμῆς.

Νὰ τὰς ἰδῆς ἐννόησα πῶς θέλεις κατὰ μέρος,

τὴν καθε μίαν τὸ λοιπὸν ἰδέτην ἐλευθέρως.

Δ

ΣΚΗ.

Σ Κ Η Γ.

Πάρις και Ἡρα.

Πάρις.

Ὡς τί μεγαλοπρέπεια τί ὄρος βασιλευσσης,
 πῶς φαίνεσαι κυρία μου πῶς εἶσαι θεία φύσει;
 Τὸ ἐλέμμα σου τὸ σεβρόν τὸ ἠθός σου θαυμάζω,
 καὶ πάντοτε ὡς λάτρισ σου θεὸν νὰ σὲ ἐκθειάζω.
 Ἡ ὄρασίς σου σιβασὴ μεγαλοπρεπασάτη,
 καὶ ὅλη τρυφερότητα καὶ θέλητρα γεμάτη.
 Ὅπότεν μὲ τὸ βλέμμα σου παρατηρῶ κοιτάζεις,
 τὸ σεβρόν με τὸ γλυκὺ ἐξ' ἴσου μετράζεις.
 Ὅσμην τινα ἠλύσιον τὸ σῶμά σου ἐκχέει,
 ἐλκύει τὴν καρδίαν μου καὶ συζολὴν μὲ ἔμπνέει.
 Ὡς ἐρύδια σου τῆς ἰριδος τὸ τόξον ἄμεινάζου,
 οἱ ἄνθρωποι ἐξίστανται θεοὶ τὰ ἐκθειάζου.
 Τὸ πρόσωπόν σου τὸ λαμπρὸν σελήνην ὑπερβαίνει,
 εἰς τὴν ἰδίαν του μορφὴν καθότι πάντα μένει.
 Τὸ εἶθός σου λευκότερον καὶ κρίνου καὶ χιῶνος,
 τῷ ὄντι πρέπει εἰς ἐσέ τὸ σέμμα καὶ ὁ θρόνος.
 Μα ἀνοιξε παρακαλῶ

Ἡρα.

τί πράγμα;

Πά-

Πάρις.

τοὺς μαισοὺς σου,
 τὰ δύο σπυρικά φυτὰ κερπούς τοὺς θλυμασοὺς σου.

Ἡρα.

Ἰδού

Πάρις.

ὦ Ζεῦ! τρελάθηκα θεέ! τί εὐωδία,
 παρατηρῶ εἰς ὅλα σου πῶς εἶσαι συμμετρία.
 Καὶ παρκαίτω. . . .

Ἡρα.

τί ζητεῖς θεὸν νὰ μὲ ξαγυμνώσης,
 τὸ δέχομαι εἰάν ἐδῶ τὸ μῆλον με τὸ δώσης.

Πάρις.

Μὲ συγχωρεῖς κυρία μου ἂν δὲν σὲ ὑπακούσω,
 δὲν θέλω εἰς τὰ χρῆμα μου ποτέ μου νὰ προσκρούσω.

Ἡρα.

Κατάλαβα κατάλαβα. . . ποτέ. . . καμμία ἄλλη,
 μὲ πλεόν τώρα ἄς σταθῆ. . . ἡ γλῶσσα μου μὴ σφάλῃ.
 Πῶς εἶμαι βλέπεις βασιλὶς καὶ ἐξουσίαν ἔχω,
 καὶ ἴσως εἰς τὰ θέλητρα τὰς ἄλλας ὑπαρέχω.
 Ἐν τούτοις σὲ ὑπόσχομαι καὶ κράτος κ' ἐξουσίαν,
 ἂν μ' ἐδίδες τὴς ἐκλογῆς κ' ἐσὺ πληρορορίαν.
 Εἶπέ. . .

Πά-

Πάρις.

κατὰ τὰ θέλητρα θεά μου ὑποῦ ἔχεις,
ταῖς ἄλλας δύο ἔπεται ἐσὺ νὰ ὑπερέχης.
Δὲν εἶδα τόσας χάριτας ποτὲ εἰς ἄλλην νέαν,
καὶ σοβερὴν καὶ σεβαστὴν ἐπίσης καὶ ὠραίαν.
Μὰ ἀνοιξε. . .

Ἥρα.

νὰ κοίταξε

Πάρις.

τί τέρας ἄχ! θεά μου.

ταιαύτην τελειότητα δὲν ἔτυχον ποτὲ μου.
Παρατηρῶ τὰ σεβασά ἰσόμετρά σου μέλλη,
εἶν γάλακτος λευκώτερα γλυκύτατα ὡς μέλι.
ὦ Ζεῦ θεέ μου! σύζυγος τῆς Ἥρας ἀφ' οὗ εἶσαι,
δικαίως ὄντως τῶν θεῶν ὁ πρῶτος ἀριθμεῖσαι.
Καὶ σὺ δικαίως βασιλὶς πρωτείων συμμετέχεις,
καθότι εἰς τὸ κάλλος σου ταῖς ἄλλας ὑπερέχεις.
Αἱ χεῖρες σου ἐπλαίσθησαν τὸ σκῆπτρον νὰ βασάζουν
νὰ διαικοῦν βασιλεία καὶ νὰ ἐξουσιάζουν.
Ὡς καὶ τὸ βῆμά σου αὐτὸ ματέχει μεγαλείων,
καὶ εἶναι πλήρες χάριτος καὶ εἶναι ὄντως θεῶν.
Περιπατεῖς ἀλλὰ πατεῖς τὸ ἄθλιόν μου σῆθος,
μὲ τὸ εὐλύγιστον αὐτὸ καὶ σοβαρὸν σου ἔθος.

Ἥρα.

Ἥρα.

Τὸ μῆλον δός με τὸ λοιπόν. . . τί λέγεις νὰ ἐλπίσω;

Πάρις.

ἐξ ἅπαντος κυρία μου θὰ σὲ τὸ ἐγχειρίσω.

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Πάρις καὶ Ἀθηνᾶ

Πάρις.

Θεέ! τί θεά σεβαστή πολεμικὴ καὶ θεία,
ἀπὸ τοῦ βλέμματος αὐτῆς πηγάζει ἡ σοφία.
Πῶς φαίνοσαι θεά ἐσὺ φρονήσεως πῶς εἶσαι,
ἐσὺ ἡ πρώτη ἔπρεπα ἐσὺ νὰ ἀριθμῆσαι.
Τὸ σοβαρὸν σου κίταγμα ἂν καὶ σκληρὸν πλήν τέρας,
δὲν εἶν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς ἐδικῆς μας σφαιρας.
Εἶν βλέμμα ὅλως βλοσυρὸν μὲ χίριν ἐνώμενον,
μὲ τὸ ἡδὺ τὰ ἄγριον γλυκῶς συγκερασμένον
Ἡ ὄρασίς σου συσολλὴν καὶ σέβας μὲ ἐμπνεει,
ἐντός μου φλόγας τοῦ πυρὸς τοῦ θείου σου ἐκχέει.
Τὸ δόρω σου τί τὸ βασᾶς ματιᾶ σου μίχ μόνη,
ἐπὶ τὸν καθέκασον κατὰ καρδὰ πληγωνη.
Τὰ ὄπλα τί χρειαζέσαι εἰς τί σὲ χρησιμεύουν,
ἐπὶ τὸν αἰ ὄρασεις σου τοὺς πάντας γοητεύουν.

Ἀθηνᾶ.

Ἀθηνᾶ.

Θεῶ πολέμου τὸ λοιπὸν τῶν ὄπλων χρεῖαν ἔχω,
ἐπίσης καὶ θεότητος φρονήσεως μετέχω.

Πάρις.

Τοὺς ἀνδρας ἢ ἀνδρείε σου νικᾷ κατατροπῶναι,
κυρία μου ἢ καθ' αὐτο σοφία εἶσαι μόνη.

Σὺ ἐπρεπεν εἰς χεῖράς σου τὸν κόσμον νὰ βικασῆς,
θεοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ πᾶν νὰ τὸ ἐξουσιάζεις.

Πῶς εἶσαι ὅλη φρόνησις πῶς εἶσαι ὅλη γνῶσις,

Ἀθηνᾶ.

ἐλπίζω ὅτι Πάρι μου τὸ μῆλον νὰ μοι δώσης.

Πάρις.

Τὸ πρόσωπόν σου τὸ λαμπρὸν εἰσάκεις τὸ κοιτάζω,
ἐκ νέου νέα θέλητρά πολλὰ ἐξίχνιαζω.

Τὸ βλέμμα σου τὸ ζωηρὸν ἀκτίνης ὅλον ρίπτει,
τὴν ὄφιν σου ρεδόχροον αἰδῆς επικαλύπτει.

Ἡ λυγηρά σου ἢ φωνὴ τὰς λέξεις σχεδιάζει,
τὸ σῶμα σου κρύπτεται ἀείποτε πηγάζει.

Διαπερνᾷ τὴν ἀκοήν τὸ σῆθός μου πληγῶναι,
τὰ σπλάγχχνα μου ὁλόκληρα εὐθύς ἀνακατῶναι.

Ὁ ζέφυρος τὰς τρίχας σου φυσῶντάς ἄν σφυρίζη,
ἐξάπτει τὴν καρδίαν μου ἀντίς νὰ τὴν δροσιζῆ.

Τὸ σρογγυλὸν κατάλληλον καὶ εἰσοσμὸν σου σῶμα,
τὴν θείαν εἰσῶδον σου ἔχχει εἰς τὸ σῶμα.

Κον.

Κοιτολογῆς κυρία μου πῶς μ' ἔχεις μαγευμένον,
αὐτό σου τὸ ἀπλούστατον καὶ τὸ ἡμελημένον.
Τὴν Ἥραν τὴν ὑπερτερῆς.

Ἀθηνᾶ.

αἶ, δόσαμε τὸ μῆλον,

Πάρις.

τὸ εἶδα μὲ ἔφασιν καὶ μὲ πολὺν μου ζῆλον.

Μαί...

Ἀθηνᾶ.

ἴξουρε ἄν σὲ ζητῶ νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα,

δὲν εἶν ποσῶς ἐμπάθεια ἀλλὰ φιλοτιμία.

Ἄν εἶν ἡ Ἥρα βασίλισ ἄν ἔχη ἐξουσίαν,

ἐπίσης εἶμαι Ἄνασσα μὲ κράτος μὲ ἀξίαν.

Σὲ δίδω γυναικίτητα καὶ μεγαλοψυχίαν,

πλὴν ἴξουρε πῶς ἀπαιτῶ κί ἐγὼ ἐκ σοῦ λατρείαν.

Πάρις.

Λατρείαν τώρα ἀπαιτεῖς!; πρό χρόνων σέ λατρεῖα,

Ἀθηνᾶ.

τελείαν ἀφωσίωσιν ὡ Πάρι σέ γυρεύω.

Πάρις.

Τελείαν ἀφωσίωσιν! εἰργὰ τὸ ἐνθυμήθης.

βροχὸν μὲ βλέπεις ποταπὸν θαρρεῖς πῶς εἶμ' εὐήθης

Μικρέθεν τὴν σοφίαν σου ἐπόθουν λαχταροῦσα,

τὴν ἡέλα μὲ ἔφασιν καὶ τὴν ἐπιθυμοῦσα.

Ὀλί.

Ὀλίγον ἄφες πρὸς καιρὸν τὸ σοβαρὸν σου ἦθος ;
καὶ ἀνοιξέ με νὰ ἰδῶ τὸ εὐμορφὸν σου εἶθος.

Ἄθηνᾶ .

Ἰδέ

Πάρις .

θεῆ ! τρελάθηκα πασιφανῆς σελήνη,
σελήνη ὅπου πόπωτε ποτὲ δὲν καταδύνη·
Πανσέληνον τὸ εἶθος σου μὲ δύο δορυφόρους,
ὑπερτερῆ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς ἀδυναίτους ὄρους·
Τῷ ὄντι εἶναι θαυμασὸν τῷ ὄντι εἶναι θεῖον ,
μὲ τὸ νὰ εἶναι καθαυτὸ τῆς γνώσεως ταμεῖον .
Ἄν ἀνοιχτοῦν τὸ εἶθος σου τυχὸν ποτὲ ἀφήσης ,
σελήνης τὴν λαμπρότητα ἀφαικτικῶς θε νὰ εὐύσης·
Καὶ παρακάτω·

Ἄθηνᾶ .

βλέπε .

Πάρις .

Ἄ ! τοιαύτην συμμετρίαν ;

θεῆ ! ἐδημιούργησες κατὰ φιλοτιμίαν .
Τὸ χρυσαλλῶδες τὸ λαμπρὸν καὶ γλυκαυγές σου χρῶμα
δὲν εἶδον δὲν ἐπέτυχον ποτὲ εἰς ἄλλο σῶμα .
Καὶ τὸ σεμνόν σου βάδισμα μετέχει μεγαλείου ,
μιμῆσαι εἰς τὸ βῆμα σου ἀνατολὴν ἡλίου .
Περιπατεῖς καὶ ὡς λαμπρὸς μὲ φέρεσε πλανήτης ,
Ἄθηνᾶ .

Ἄθηνᾶ .

αὐτὸ σου τὸ ἐπίθετον πλὴν εἶν τῆς Ἀφροδίτης·
ὦ ! παῦσαι μὴ μὲ ἐπαινεῖς ποτὲ ὑπὲρ τὸ δέον ,
αὐτὰς τὰς κολακείας σου δὲν ὑποφέρω πλέον .

Πάρις .

Ὅσ' ἂν εἴπῃ κυρία μου ἢ γλῶσσά μου δὲν σφάλλῃ,
δὲν ἔχει βεβαιότατα καμμία τόσα κάλλη .
Αὐτὴν τὴν γενναιότητα καὶ μετριοφροσύνην ,
ἢ Ἡρα ὑπελάμβανεν ὡς μίαν κατασχύνῃν .
Ἄλλὰ ἐκ φύσεως ἐστὶ σοφὴ καὶ ὄντως θεία .
τῷ ὄντι εἶσα ἀρετὴ αὐτόχρημα τελεία .
Ὅποταν τις τὰς ἀρετὰς αὐτὰς σου παραβάλλει·
ἐκλείπουν ἀμαυρώνονται εὐθύς τῆς γῆς τὰ κάλλη .
Αἱ ψυχικαὶ σου ἀρεταὶ τὰ κάλλη ὑπερβαίνουν ,
διὸ τῆς γῆς αἱ καλλοὶ καὶ νενεκρωμέναι μένου .
Ἡ ὠραιότης σου αὐτὴ ἢ ἀρετὴ ἢ τόση ,
καὶ σεβαστὴν καὶ ἀγκυρὴν ἰσὲ ἀποκαθιστῶσι .
Τὸ σοβαρὸν σου ἂν ποτὲ μικρὸν τὸ μετριάσης ,
τὰς ἄλλας ὠραιότητος θεά μου θὴ περάσης .

Ἄθηνᾶ .

Τὸ σοβαρὸν μου εἶν προσὸν ὡ Πάρι τῆς σοφίας ,

Πάρις .

συγκέρασέ το δέομαι μικρὸν κατ' εὐθυμίας .

Β

Ἄ-

Ἄθηνά .

Δὲν ἤμπορῶ

Πάρις .

ἢ πάνσοφος καὶ θεία ἀρετὴ σου
τὸν τρόπον ἴσως δύναται νὰ εὕρη

Ἄθηνά .

ἀπελπίσου.

Δὲν εἶχα μῆλον κάποτε καὶ ἄνευ μήλου μένω,
ποτέ δὲν εὐτελίζομαι καὶ δὲν συγκαταβαίνω .
Ἄν ἀγαπᾶς ἀεῖποτε θεὸς νὰ μέ ἔχῃς φίλον ,
μὲ χαρακτῆρα

Πάρις .

Ὅ ἐδίδα εὐθύς ἐδῶ τέ μῆλον,

Ἄθηνά .

Καὶ δὲς μοι το

Πάρις .

παρακαλῶ . . .

Ἄθηνά .

καταλαμβάνω φθάνει
ὁ τρόπος μου ὁ σοβαρὸς δὲν σέ ἐκαλοφάνη .

Πηγαίνω

Πάρις .

Ἄχ κυρία μου ! μὰ ἄκουσε . . . μὰ σοῦ
μὲ ζάλισεν ἢ γλώσσά σου καὶ ἡ εὐφραδιά σου .

Ἄχ

Ἄχ σοῦ λέγω

Ἄθηνά .

τί ζητεῖς ;

Πάρις .

εἰπέ δὲν εἶναι τρόπος,

Ἄθηνά .

ποτέ δὲν ἐσυνείθισα ν' ἀμοίβωμαι ἀτόπως .
Σὲ εἶπα ὅτι φρόνησιν σέ δίδω καὶ ἀνδρείαν ,
ἂν δείξῃς εἰς τὸν πόνον μου ἐκπλήρωσιν τελείαν .
Μὴ μὲ ζητεῖς καὶ ἄλλο τι

Πάρις .

μικρὰν καὶ εὐθυμίαν,

Ἄθηνά .

Δὲν ἤμπορῶ σέ εἶπα .

Πάρις .

καὶ κατὰ φιλοτιμίαν .

Ἄθηνά .

Ἡ ἀρετὴ εἶν σοβαρὴ καὶ μὴν παραπονεῖσαι,
προσόν μου εἶναι φυσικόν

Πάρις .

ὑπὲρ τὸ δέον εἶσαι .

Παρακαλῶ πρὸς χάριν μου μικρὸν εὐχαριστήσου .
νὰ μετριάσῃς . . .

Ἄθηνά .

Ἄθηνά.
 μὰ βόσκη σέ εἶπα ἄπελπίσου.

Ἀδύνατον

Πάρις.

προσφέρεται τὸ μῆλον πρὸ ποδῶν σου
 μετὰ μικρὸν πλήν δέομαι νὰ μὲ ἔχῃς ὀπαδόν σου
 Ἄθηνά.

Λοιπὸν πηγαίνω Πάριμου κ' ἐκεῖ σέ περιμένω.

Σ Κ Η Ν Η Ε΄.

Πάρις Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Πάρις.

ἑκατοκός ὁ δυσυχής καὶ σύνουος ὅλος μένω.
 Θεὰ ἡ ωραιότης σου μὲ ρίπτει εἰς ἐκστάσεις,
 ὦ Ζεῦ! κατέβα νὰ ἰδῆς καὶ σὺ νὰ τὴν θαυμάσῃς
 Παρατηρῶ τὰ μέλη σου πῶς εἶν με συμμετρίαν,
 μέ εἴλωσες κυρία μου! εἰς πρώτην ὑποφίην.
 Ἡ κόμη σου ἡ χρυσωτὴ καθὼς αἰεὶ κινεῖται,
 καὶ ὁ ἠμίθνητος αὐτὸς ἀναζωογονεῖται.
 Τοῦ ῥόδου ἔχει πάντοτε χροιάν ἡ παρεῖά σου,
 καὶ μμία δὲν ὑπερτερεῖ τὴν ωραιότητά σου.
 Αἱ πολυπόικιλαι χροαὶ ἐποῦ συχνοαλλάξεις,
 σέ κάμνουν τὸν ὀρίζοντα αὐτὸν νὰ ὁμοιάξῃς.

Οἱ

Οἱ θελκτικοί σου ὀφθαλμοὶ τὸ ζαηρύνσου βλέμα,
 ἀμέσως εἰς τὰς φλέβας μου ἐφλόγησε τὸ αἷμα.
 Τὸ κύταγμα σου τὸ γλυκὺ εἶν ὅπως εὐφρασύνη,
 καὶ λαύρας εἰς τὸ σῆθος μου ἡ ὄρασίς σου χύνει.
 Ἐπάνω σου τὸ βλέμμα μου ὀσάκις ἂν γυρίξῃ.
 τὴν τρυφεράν σου ὄρασιν ἀφεύκτως ἀντικρίξει.
 Ὄποταν μὲ ἠδύτητα γυρνᾷς καὶ μὲ κοιτάξῃς;
 καὶ ἄκων βλέμμα πρὸς ἐσέ νὰ ρίψω μὲ βίβεις.
 Σὲ θεωρῶ εὐθύς ἡ φλόξ τοῦ βλέμματός σου ὁμῶς,
 τιτρώσκει τὴν καρδίαν μου τὴν πιάνει ὅλο τρόμος.
 Τὴ νὰ εἶπῶ κυρία μου τὸ βλέμμα σου τὸ πρῶτον,
 καθὼς τὸ ἐδοκίμασα εἶν βέλος τῶν ἐρώτων.
 Ἴπλὴν βέλος φλογερώτατον καὶ βίλος ἰσβόλον,
 τὸ σῆθος μου κατέκαυσα εὐθύς καθότι ὅλον.
 Ναί εἶδα βλέμματα πολλὰ ἀλλὰ τὸ ἐδικόν σου,
 τὸ βλέμμα τὸ ἠδύτατον καὶ τὸ ἐρωτικόν σου.
 Ὑπερτερεῖ κυρία μου καὶ ὅλα σου τὰ κάλλη.
 δὲν δύναται ποτὲ πικρὸς νὰ τὰ συμπαραβάλλῃ.
 Εὐθύς ὅπου μὲ καίταξες μὲ τὸ γλυκὺ σου ἦθος,
 κρατῆρας Αἴτνης ἀναψες εἰς τὸ δειλόν μου σῆθος.
 Θεὰ τῆς ωραιότητος μὲ δίκαιον καλεῖσαι,
 καθότι ωραιότατη ἐσὺ τῶ ὄντι εἶσαι.
 Τὰ φρύδια σου ὑπερτεροῦν τὰ τοξὰ τοῦ υἱῶ σου,
 τὰ βέλη δὲ ἐξέρχονται ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Εἶπῃ.

Ἐξήγησον ὁ ἔρως σου τὰ βέλη τί τὰ θέλει,
 ὅποταν εἶν κυρία μου τὰ βλέμματά σου βέλη;
 Ἀφ' οὗ μὲ τρυφεραῖς κ' ἄλκυσι καὶ ὄρασις,
 εὐθύς καρδίας δύνασαι νὰ τὰς διαπεραίσης.
 Ἀφ' οὗ καὶ μόνη ἰκανή. . . .

Ἄφροδίτη.

ὦ Πάρι κάθε μίση,

τὰ ἐδικάτης βέβαια θὰ ἔχει τὰ σημεῖα.
 Καθ' ὃ θεὰ τῆς καλλονῆς τοῦ ἔρωτος ἐπίσης,

Πάρις.

τοῦ ἔρωτος τί θὰ εἶπῃ νὰ με τὸ ἐξηγήσης.

Καθὸ βραχὺς ἀνιδεοῦς ποσῶς δὲν ἔχω πείραν,

Ἄφροδίτη.

δὲν ἐρωτοῦσες πρό ἐμοῦ τὴν Ἄθηναν καὶ Ἥραν.

Πάρις.

Ἐκεῖνα περὶ ἔρωτος δὲν μ' ἔλεγον ν' ἀκούσω,
 κ' ἐγὼ δὲν τὰς ἐρώτησα διὰ νὰ μὴ προσκρούσω.

Ἄφροδίτη.

Τίός μου εἶναι φίλτατος ὁ τοξοφόρος ἔρως,

Πάρις.

τὸ ἤκουσα,

Ἄφροδίτη.

ναὶ λέγεται καὶ ἡ ἀγάπη ἔρως.

Εἶν ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ μαζὴ δὲ πάντα τρέχουν.

ἀδελ-

ἀδελφικὴν ὁμόνοιαν ἀνάμεσόν τους ἔχουν.
 Μήτηρ λοιπὸν τοῦ ἔρωτος ἀλλὰ θεὰ τοῦ ἄλλου.
 κατάλαβες ἢ ἐννοεῖς ὦ Πάρι ἄλλ' ἀντ' ἄλλου.

Πάρις.

Κατάλαβα κυρία μου ὁ ἔρως εἶν υἱὸς σου,
 καὶ εἶν ὁ ἄλλος τὸ λοιπὸν ὁ ἔρως ὀπαδός σου.
 Φορεῖ δὲ ποῖος ἄρματα;

Ἄφροδίτη.

ὁ ἔρως ὁ υἱός μου,

καὶ τῶν ἀρμάτων ἀμοιρεῖ ἀεὶ ὁ ὀπαδός μου.

Ἐκεῖνος ἔπλων παντελῶς ποτὲ δὲν ἔχει χρεῖαν,
 με τὸ νὰ ἔχη πάντοτε αὐτὸν εἰς συναδίαν.

Ὁ εἰς λοιπὸν καρδίαν τινα κτυπᾷ καὶ σαΐταται,
 κ' ἐκεῖ πηγαίνει παρευθὺς ὁ ἄλλος κ' ἐμφολεύει.

Ἐρως.

Ποτέ μου ὄχι δὲν κτυπᾷ καρδίαν μόνον μίαν,
 πληγώνω δύο πάντοτε κατὰ φιλοτιμίαν.

Τὸ φυσικόν μου εἶν αὐτὸ διὸ καὶ συνηθίζω,
 εἰς δύο μέρη πάντοτε νὰ ἐπαμφοτερίζω.

Πάρις.

Καὶ ὕσερον ἂν τὴν πληγὴν ἀνιάτου ἀφίσσης,

Ἐρως.

εἶν ἰατρεία εἰς αὐτὴν ἢ ἀμοιβαία κλήσις.

Καρδίας δύο καὶ ἐγὼ διὸ κτυπᾷ ἐξ ἴσου.

Πά-

Πάρις.

θαυμάσιον ἢ τέχνην σου καὶ ἡ ἰατρικὴ σου.

Ἔρως.

Καὶ θεραπείαν παρευθὺς ναὶ δίδω συνηθίζω,
καθότι νοῦν εἰς ἐρασὶς μανταυτικὸν χαρίζω.

Πάρις.

Σὲ ἔβλεπα μικρὸν παιδί μωρὸν σὲ ἐθαύρουσα.
τὰ ὄπλα σου τὰ βέλη σου ποσῶ; δὲν ἐψηφούσα.
Ποτὲ δὲν τὸ ὑπόθετα ναὶ ἔχης σὺ φαρέτρα,
πλὴν βλέπω ἤδη μ' ἔκασιν πῶς ἔχεις ἄλλα μέτρα.
Μὲ ἐκπληξίῃ μου θεωρῶ τὴν πολυμαθειάν σου,
καὶ τὴν πολυπειρίαν σου καὶ τὴν εὐφράδειάν σου.
Μικρὸν μὲ φαίνεσαι ἐσὺ τὸ πνεῦμά σου μεγάλο,
μωρὸν παιδί μὲ πνεῦμ' ἀνδρὸς ἐγὼ δὲν εἶδον ἄλλο.
Ναὶ ἔχουν οἱ βοσκοὶ μωρὰ πλὴν παίζουσι μὲ τὰς πέτρας
καὶ ὄχι μὲ τὰ ἄρματα μὲ βέλη μὲ φαρέτρας.
Παρατηρῶ δὲ πῶς ἐσὺ δὲν φαίνεσαι πληγώνεις.
κληγώνεις καὶ κατάκαρδα σκληρῶς καὶ θανατώνεις.
Τὰ ῥήματά σου ἄρρητα εἰς τὰ βουναὶ τῆς ἰδῆς.
κτυπᾶς πληγώνεις ἐν ταύτῃ καὶ ἰατρικὰ μᾶς δίδεις.
Δὲν σ' ἐγνωῶ.

Ἔρως.

ὑπομονὴ καὶ σὺ θεὸς ναὶ μὲ μάθης.
καὶ ἔρωτα ὀγληγῶρα ἐξ ἅπαντος θα πάθης.

Οἱ πόνοι μου πῶς εἴν γλυκεῖς ἢ δονικ' ἢ πληγὴ μου,
ἐν γένει τὸ ὁμολογοῦν καὶ φίλοι καὶ ἐχθροί μου.

Ἀφροδίτη.

Κάνεις ἀπὸ τοῦ ἔρωτος τὸ πάθος δὲν γλυτώνει,

Πάρις.

μὰ ὁ υἱός σου τί ζηταὶ καὶ ὅλο μὲ πληγώνει;

Ἀφροδίτη.

Ὅς παίζῃ ἄφες.

Πάρις.

ὦχ θεέ!

Ἀφροδίτη.

εἶπεμε τόσα κάλλη

ἐδῶ εἰς τὴν ὑψηλίον ἐποίησ' ἔχει ἄλλη;

Πάρις.

Τί μὲ λαλεῖς; δὲν ἔνυσσ' τί κάλλη μὲ προβάλλεις;

ἐδῶ εἰς τὴν ὑψηλίον καὶ κάλλη μιᾶς ἄλλης.

Καὶ ποῖα ἔχει τὸ λαμπρὸν τῆς ωραυότητός σου,
καὶ μένει πλέον εὐειδὴ ἢ κίλλονῃ ἐμπρὸς σου.

Δὲν μὲ λαλεῖς. . . . κατάλαβ' αὐτὴ ἢ σιωπὴ σου,

αἰνέτταται πῶς ὁμιλοῦν οἱ θεοὶ ὀφθαλμοί σου.

Ὡσαν βοσκὸς ἀπλοῖχός ἀνίδεος ἔκουσα,

καὶ τοῦ υἱοῦ σου τὰς πληγὰς διόλου ἀψηφούσα.

Τί ὠφελεῖ τὸ πρόλαβ' μὲ ἓνα μόνον ἐλόμμα,

ἐπληγῶσαι τὸ σῆθός μου καὶ σαΐζει ὅλον αἷμα.

Ὁ τοξοφόρος ἔρως σου μὲ ἓνα βέλος μόνον,
 χτυπᾷ λοιπὸν καὶ προξενεὶ μονασχικὸν τὸν πόνον.

Τὰ ἔδικά σου βλέμματα ἀλλὰ ἐξ ἐναντίας,
 ἄλλεκαλλήλους τὰς πληγὰς τὰς κάμνουσι καὶ βαθεῖαι
 καθὼς ἀρχίσουσι τῆς πληγῆς τῆς πρώτης σου οἱ πόνοι
 ἀδιακόπως καὶ σκληρῶς τὸ βλέμμα σου πληγώνει.

Ἄν σέ λαλῶ δὲν μὲ λολεῖς καὶ ἂν σέ βλέπω βλέπεις,
 μὲ τὴν σιγὴν σου καὶ ἐγὼ εἰς σῴπην προτρέπεις,

Ἄφροδίτη.

Ἄχ. . . . Πάρι.

Πάρις.

μὰ τὸ σῆθός σου παρακαλῶ ν' αἰνοῦξῃς
 καὶ τοὺς ἑρίμους σου καρπούς ἐλίγον νὰ μοὶ δείξῃς

Ἄφροδίτη.
 Ἰδέ.

Πάρις.

θεὸ τὰ ἔχασα τί λάμπεις τί λευκότης!

Ἔρως.

τὸ πρόσωπόν τις χύταξε ὦ Πάρι μου ἐν πρώτοις.

Πάρις.

Τὸ εἶδα καὶ τρελάθηκα! ὦ Ζεῦ!

Ἔρως.

ἰδέ τί χρῶμα,

Πα

Πάρις.
 τὸ ὄντι εἶναι θεῖκον τὸ τηλαυγέστης σῶμα.

Ἔρως.

Τὸ πρόσωπόν της.

Πάρις.

ἴλιος

Ἔρως.

τὰ ματια τῆς

Πάρις.

πλανῆται,

Ἔρως.

Αἱ τρίχες της.

Πάρις.

εἶν καθ'αυτὸ χρυσολαμπεῖς κομήται.

Ἔρως.

Ἰδοὺ ἰδέ τὸ σῆθός της

Πάρις.

λευκότερον καὶ κρίνου,
 λευκότερον καὶ ὕδατος γλυκοῦ καὶ κρισαλλίνου.

Ἄχ!!!!

Ἔρως.

οἱ μασοί;

Πάρις.

εἶν θαυμασοὶ ἑξάισιοι εἶν τέρας
 τὰς

καί ἐπλασαν ὁ πλασουργὸς ὡς δύο χρυσεὶς σφαίρας·

Ἔρως.

Αἱ ῥόγαιε της;

Πάρις.

εἶν ὡς πυρσοὶ ὀποῦ εὐγαζοῦν φλόγες,
εἶν λίθοι εἰδαμάντινοι αὐταὶ αἱ δύο ῥόγαις.

Ἔρως.

Ἰδὲ π' ἐδῶ ὦ Πάρι,

Πάρις.

Ζεῦ! τὴν Ἥραν τί τὴν θέλεις;

(Ἔρως πρὸς τὴν Ἀφροδίτην)

μὰ ἄφησε τὰ ροῦχά σου μὴ τόσον τα συτέλλεις
πρὸς τὴν Ἀφροδίτην)

ὦ λάβ' ἢ κρίσις βέβαιε κατ' ἐφ'esίν μου πέρας,

Πάρις.

τετέλεσται!

Ἔρως

μὲ κοίταξε;

Πάρις.

τί ἠδονή! τί τέρας!

[Ἔρως πρὸς τὴν Ἀφροδίτην]

Σκιπιάσου πλέον.

Πάρις.

ἤχ ὦ Ζεῦ! τὸν νοῦν μου χάνω τώρα,

Ἔρως

Ἔρως.

εἰπέ μοι πῶς σοὶ φαίνεται;

Πάρις.

εἰρηνὴ ὀπώρα.

Ἔρως.

Ἰδέτην ὅταν κάθεται.

Πάρις.

σελήνη λαμπροτάτη

ἠδονικὴ χαρίσσα καὶ ἔως φαιδροτάτη.

Ἔρως.

Εἴν ὦ κινεῖται κύταξε.

Πάρις.

λαμπρότατος πλανήτης

Ἔρως.

καὶ ὁ πλανήτης φαίνεται λαμπρὸς τῆς Ἀφροδίτης

Πάρις.

Κυρία μου εἰ τρόποι σου καὶ θέλγουν καὶ ἠδύνουν.

τὰ θέλγητρα σου τὰ πολλὰ τερπνὴν σέ παρασπνουν

εἰς καθὲ νέαν ἔρασιν καὶ χάριν τότε νέαν,

ἐκ νέου βλέπω πάντοτε καὶ θεῖαν καὶ ὠραίαν.

Ἀπὸ τὴν σοβαρότητα τῆς Ἀθηνᾶς μετέχεις,

καὶ εἰς τὰ θέλγητρα πολλὰ τὴν Ἥραν ὑπερέχεις.

Ὅσ' ἂν εἰπῇ ἡ γλώσσά μου δεν θέλει ἠμπορέσει,

τ' ἀμίμητά σου θέλγητρα ποτὲ νὰ ἐκαινέσει.

Ἔρως

Ἔρως.

Λοιπὸν τί σέχεσσι; εὐθὺς τὸ μῆλον δόσε Πάρι.

Πάρις.

ἢ μήτηρ σου μετ' οὐ πολὺ τὸ μῆλον θέλει πάρη.

Κυρία μου. . . .

Ἄφροδίτη.

τὸν λόγον σου μέ δίδεις.

Πάρις.

δίχως ἄλλο.

Ἄφροδίτη.

τοῦντεῦθεν πλέον Πάρι μου ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω.

Ἔπ' ὄσχαμχι πρὸς ἀμοιβὴν κ' ἐγὼ τῆς δωρεᾶς σου,

να καταπλέγω τὰς καρδίαις διὰ τὸν ἔρωτά σου.

Τέλος τῆς Β πράξεως.

Π Ρ Α Ξ Ι Σ Γ

Σ Κ Η Α'.

Πάρις μόνος.

Τοιοῦτον μῆλον δὲν γενοῦν οἱ ἔδικοίμας κήκοι,

χρυσοῦν μὲν εἶναι ἐξωθεν ἐντὸς πλὴν κατασήπει.

Δικαίως τὴν ἀπέφασιν ὁ Ζεὺς ἀπεποιθεῖ,

καθότι ἔρως μάλισα ἐκ ταύτης ἐγεννήθη.

Τελείως τὸ συμφέρον του ποτε δὲν παρατρέχει,

μέχρι τριχὸς παρατηρῶ πῶς πάντα τὸ προσέχει.

Τὸ ἴδιον συμφέρον σου μικρὸν ἀνίσως λείψη,

ἐκπέμπεις Ζεῦ! τοὺς κεραυνοὺς εἶθὺς ἀπὸ τὰ ὕψη.

Δὲν ἐκρίνες ἀρμόδιον ἐσὺ ν' ἀποφασίσης,

καὶ ἐβιάσθης τὸν βροχὸν κριτὴν νὰ διορίσης.

Ἄλλ' ἔσω καὶ ν' ἄς ἐσελθὲς ἐπίσης μῆλα τρία,

διὰ νὰ μὴν προξενηθῇ κ' ἐδῶ ζηλοφθονία.

Ἐσὺ τλήν σέλλεις μῆλον ἐν καὶ διορίξῃς κρίειν,

καὶ κρίειν ὑπὲρ δύναντιν ἀνθρώπων καὶ φύσιν.

Ὅποιαν πρέπει ἀρὰ γε ἐγὼ νὰ προτιμήσω,

ὡς ἠμποροῦσα καὶ τὰς τρεῖς νὰ τὰς εὐχαρισήσω·
Ἡ Ἥρα εἶναι σεβασή μεγαλοπρεπιάτη,
 μὲ χάριτας μὲ θέλητρα με καλλονὴν γεμάτη.
 Ναὶ μὲν τὸ βλέμμα της γλυκύ ἀλλ' ἔχει πανουργίαν,
 καὶ ὅτι πάσχει φαίνεται ἀπὸ ζηλοτυπίαν.
 Χαρίσσα ἠδονικὴ τὸ ὕφος της μ' ἐλκύει,
 χλαμύδα μ' ὑποσχέθηκε ἐν τάχει πῶς μ' ἐνδύει·
Ἡ Ἀθηνᾶ ὑπερτερεῖ εἰς ἄλλα ὅμως πάλιν,
 ψυχὴν εὐρίσκει εἰς αὐτὴν ἠρωϊκὴν μεγάλην.
 Ὀλίγον ἂν ἐξέλειπε τὸ τόσον σοβαρὸν της,
 τὸ τόσον της σεμνοπρεπὲς καὶ τὸ ἀγέρωχόν της·
 Προτιμωτέρα βέβαια τῶν ἄλλων τότε ἦτον,
 ὡς πλήρης οὔσα ἀρετῶν θελητῶν καὶ χαρίτων.
Ἡ Ἀφροδίτη ἐξ αὐτῶν εἶν ἡ προτιμωτέρα,
 καθότι εἶναι βέβαια καὶ ἡ ὡραιότερα.
 Οἱ ὀρθαλμοῖ μου καλλονὴν ποτὲ δὲν εἶδον τόσην,
 τὰ πάντα ὑπερέχουσιν τὴν ἀποκαθισῶσιν,
Ἡ Ἥρα σκῆπτρον μ' ἐδίδεν ἡ Ἀθηνᾶ σοφίαν,
 πλὴν λέξιν περὶ ἔρωτος δὲν ἤκουσα καμμίαν.
 Τοῦ κόσμου τὰ βασίλεια ἂν μ' ἐδίδον ἐν γένει,
 ὑσερμημένος καλλονῆς δὲν ἤθελον μ' εὐφραίνει.
 Θεέμου ποῦ εὐρίσκομαι ἄχ' ἔλαμου τὰ μέλι!
 τὰ κυριεύει ἔκπληξις κ' ἐπίσης τὰ συσέλλει.
 Ἐν βλέμμα ἠλαρώτατον τῆς θείας Ἀφροδίτης,
 τρα

τραβᾷ ἀπὸ τὰς χειράς μου τὸ μῆλον ὡς μαγνήτις.
 Ἐρμῆ ποῦ εἶσαι;

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Ἐ ρ μ ῆ ς, Π ἄ ρ ι ς Ἥ ρ α Ἀ θ η ν ᾶ Ἀ φ ρ ο -
 δ ῖ τ η καὶ Ἐ ρ ω ς.

Ἐρμῆς.

ἔφθασα

Παίρις.

νὰ ἔλθουν πρέπει τώρα,
 καθότι εἶν τῆς κρίσεως προσφυσάτη ὄρα.
 Ἄν ἀργοκόρησα μικρὸν νὰ τὸ ἀποφασίσω,
 προτοῦ ὀλίγον ἤθελα νὰ τὸ καλομετρήσω.
Ἐ λ ᾶ τ ε π λ ῆ ο ν

Ἥρα.

γένοιτο καὶ ἡ ἀπόφασίς σου,

τοὺς λόγους ὅπου ἔλεγα σοχάσου ἐνθυμήσου.

Ἐ γ ῶ π ῶ ς εἶ μ α ι β α σ ι λ ῖ ς τ ὸ ἔ μ α θ ε ς

Ἐρωσ.

μὰ γάσου,

πολλὰ καυχᾶσαι πάντοτε εἰς τὸ διάδημά σου.

Καὶ ὄλο...

Ἀφροδίτη.

ναὶ ἄς τὸ θαρραῖ καὶ ἄς τὸ ὑποθέττη

Ἡ

πῶς

πὼς εἶμαι ὠραιότερη δὲν ἔμαθε εἰπέτη.
Μετὰ μικρὸν ἂν τὸ ἰδῆ θὲ νὰ τὸ εἰνοῆση,

Ἄθηνᾶ.

ἔμένα βεβαιότατα θὲ νὰ μὲ προτιμήσῃ.
Μικρὸν ἂν ἔχη φρόνησιν ἐκέρδησα τὸ μῆλον,

Ἔρωσ.

καὶ σὺ εἰς τὴν σοφίαν σου δεικνύεις πολὺν ζῆλον,

Ἄφροδίτη.

ὦ Ἄθηνᾶ! τὸ ἀπορῶ σὺ ὅπου ἔχεις γινῶσιν,
ἐπιμονὴν καὶ ἀνοιαν ἐδῶ νὰ δείχνῃς τόσῃν.
Δὲν βλέπεις τὴν ἐπιγραφήν δὲν τὴν ἀναγινώσκεις,
τὸ ὑπερέχον κάλλος μου τί τόχα δὲν γινώσκεις;

Ἦρα.

Ὅπότεν τὸν ἀντόμωσες τίς οἶδε!

Ἄφροδίτη.

μὰ τὸν Δίαν.

τά κάλλη μου ἐθαύμαζον κ' ἐδῶ καὶ κατ' ἰδίαν.
Μοὶ βλέπω τῶν θελητῶν μου πῶς ἐγνοεῖς τὴν χάριν;

Ἦρα.

Ἡ χάρις των ἐκέρδησε τὸν πολεμάρχον Ἄρην.
Ἢλιμάτια νῆα Ἦραισε εὐθύς νὰ χαλκουργήσῃς,
κ' ἐδῶ τὴν Ἄφροδίτην σου ἐλθέ νὰ τὴν ζωγρίσῃς.
Ταχέως ἔλα μὴν ὀργῆς

Ἄθηνᾶ.

Ἄθηνᾶ.

μὰ τί παραπονεῖσαι.

Ἦρα.

παντοῦ σοφὴ παρατηρῶ ἐπιθυμεῖς νὰ εἶσαι.
Εἶθε νὰ μὴν μεταϊδῆς

Ἄφροδίτη.

ἰδοῦ ἐδῶ ὁ Πάρις,

Ἦρα.

τὸ ἐννοῶ πῶς ἐγινεν ὁ Πάρις ἄλλος Ἄρης.

Ἄφροδίτη.

ἰδοῦ τὸ μῆλον.

Ἦρα.

βέβαια κοτὲ καμμίαν ἄλλην,
δὲν θὰ προκείνη ἐξ ἐμοῦ τὸ ξαναλέγω πάλιν.
Ἐκπλήρωσε ὡ Πάριμου εὐθύς τὸ θελήμα μου,
κ' ἐγὼ σε τάζω ἀμοιβὴν τὸν θρόνον τοῦ Πριάμου.
Τί λέγεις.

Ἄθηνᾶ.

μὴ θιάζεσαι πολλὰ νὰ σμυβάλλῃς,
εἰς ταύτην τὴν ἀπόρασιν ἂν θέλῃς νὰ μὴν σφέλλῃς.
Τὸ μῆλον ἂν μοὶ ἐδίδες κατὰ φιλοτιμίαν,
καὶ φρονῆσιν σοὶ ἐδίδου καὶ γινῶσιν καὶ ἀνδρείαν.
Ἵποσχομαι πλησίον σου ἀείποτε νὰ μ' ἔχῃς,

Ἄφρο-

Ἄφροδίτη.

εἰς τῆς πολυλογίας των ματαιῶς μὴν προσέχεις.
 Γύρις' ἐδώ και κοίταξε τὰ τόσα θέλγητρά μου,
 παράλαβε και σύγκρινε τὴν ὡραιότητά μου.
 Τὸ μῆλεν παρατήρησαι τί γράφ ἰδὲ και κρίνε,
 και ἄφες νὰ πολυλογοῦν ὅσ' ἀγαποῦν ἐκεῖναι.
 Ὑπόσχομε τί σ' ἔλεγα ὦ Πάρι ἐνθυμήσου,
 Πάρις.

Μά . . .

Ἄφροδίτη.

ἀποφάσισε

Ἔρως.

εἶπέ

Ἀθηνᾶ.

σοχάσου

Ἦρα.

ἀποκρίσου,

Ἀθηνᾶ.

Τὰ κάλλη ὅπου θεωρεῖς εἶν ὑποβοληματῆα,
 και κάλλη εἶν ἐπίσαστα πλασά και μὴ ὡραῖα.
 Εἶν ἀριότης ἀκαλλῆς ψευδῆς νεοθευμένη,
 παρέρχεται ὀγλήγορα καν ἔχουσ της δὲν μένει.
 Ἐξασθενεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐξασθενοῦν τὰ κάλλη,
 ἀκμάζει πλην ἢ φρόνησις αἰετοτε και θάλλει.

Ἔρ.

Ἔρμῆς.

Τί ζέκασαι δὲν ὅμιλεις

Πάρις.

εἰσέτι ἀμφιβάλλω,

νὰ τῶρα θε νὰ φωτισθῶ ὅπεῦ τὰς παραβάλλω.

Ἔρμῆς.

Μὰ δὲν ἐπαρτήρησα

Πάρις.

μετὰ ἐπιμελείας,

μετὰ σπουδῆς ἐπιμονῆς και μετ' ἐπισασίας.

Ἔρμῆς.

Εἰπέ λοιπόν

Ἦρα.

δὲν εἶμ' ἐγὼ και εὐειδῆς και νέα;

Πάρις.

και σεβασῆ και ἀγασῆ θεά μου και ὡραῖα.

Ἀθηνᾶ.

Ἐμένα δὲν με ἄρασεσ ὡς φαίνονται

Πάρις.

τί λέγεις;

μὴ γένοιτο! μὴ γένοιτο!

Ἀθηνᾶ.

ὅποιαν δὲ ἐκλέγεις.

Πάρις.

Ἐσένα μόνην ἤθελον βεβαίως προτιμήση,

μαί

μά. . . .

Ἄθηνά.

λίγατο ἤμπορεσε αὐτὸ νὰ ἐμποδίσῃ

Πάρις.

Κυρία τὸ ἀγέρωχον

Ἄθηνά.

ὣ πόσον εἶς εὐήθης,

κἂν διὰ ἔσα σ' ἔλεγον δὲν ἐφιλοτιμήθης.

Ἐνόησα

Ἄφροδίτη.

μά ἄκουσε εἰπέμε νὰ ἐλπίσω,

Πάρις.

μά τὴν καρδίαν μου ἤμπορῶ νὰ τὴν διαμερίσω

Ἄφροδίτη.

Ποτέμου δὲν παραμελῶ τὸν λόγον ὅπου δώσω,

ἰξεύρεις πῶς ἐπρόλαβα νὰ σὰ τὸ φανερώσω.

Θε νὰ ἐγκρίνουν ἅπαντες τὴν ψῆφόν σου

Πάρις.

Ἄφροδίτη.

μεγαλητέραν ἀμοιβὴν δὲν ἔδωσα ποτέ μου.

Τὶ καλλωνη ἂν τὴν ἰδῆς τὸν νοῦν σου θε νὰ χάσης,

τὰ ἄπειράτης θέλητρα πολλά θε νὰ θαυμάσης.

Πάρις.

Μά ποῖαν δὲν με ἐξηγεῖς

Ἄφρο-

Ἄφροδίτη.

σε εἶπα δὲν θ' ἀργήσεις,
αὐτὴν ὅπου αἰνίττομαι ταχέως ν' ἀποκτήσης.

Πάρις μετὰ μικρὰν γάμιν.

Ἄκούσατα εἶν βέβαιον πῶς καὶ τὰς τρεῖς ἐπίσης
μὲ ἀρετὰς καὶ χάριτας ἐσόλισεν ἡ φύσις.

Ἐν ᾧ σὰς εἶδα πρὸ μικροῦ γυμνάς ἰδιαιτέρως.

ὁ οἶστρος με ἐκίνησε μ' ἐφλόγησεν ἔ' ἔρω.

Εἰς τόσα κάλλη θελήητρα τίς δύναται ν' ἀνθέξῃ;
ἐκεῖνος δὲν τιτρώσκειται ὅπου δὲν τὰ προσέξῃ.

Ἄν εἶχον εἰς τὰς χαῖράς μου ἔξ' ἴσου μῆλα τρία,
τῆς Ἐριδος ποσῶς αὐτῆς δὲν ἦτον τῶρα χρεῖα.

Ὡ ἦρα μ' ἔθελξες εὐθύς εἰς πρώτην ἐποψίαν,
τὸ μῆλον μοι τὸ ἔπερνε χωρὶς ἀμφιβολίαν.

Ἄν ἔξευρες ᾧ Ἄθηνά τὴν πρὸς ἐσέ μου κλίσην,
βεβαίως τότε ἄλλαζες τὴν σοβαρεῖν σου φύσιν.

Τίς δύναται ν' ἀντισταθῇ ἢ κἂν νὰ ἀμειψόρρη,

ὅπότεν Ἄφροδίτη μου τὴν καλλονὴν σου βλέπῃ;

Ὅποιαν ἔχει δύναμιν θεά! τὸ θῆλυ φῶλον,
ἢ καθε μία μ' ἔπερνε ξεχωριστὰ τὸ μῆλον.

Ἄλλ' ὅταν καὶ τὰς τρεῖς μαζί τινὰς παρατηρήσῃ.
τὴν Ἄφροδίτην ἄφευκτα θε νὰ τὴν προτιμήσῃ.

Ναὶ τῶν θελήητρων σου αὐτῶν με ἔθελξαν τὸ πλῆθος,
καὶ ὁ εἰός σου πλήγωσε τὸ ελογερὸν μου σῆθος.

Τὰ

Τὰ ἔδικά σου θέλητρα τὰς χάριτας τὰ κάλλη,
 δὲν ἔχ' εἰς τὴν ὑψηλοῦ ποτὲ κάμμία ἄλλη.
 Τὸ ζωηρόν σου πρόσωπον ὡς ἥλιος ἀστράπτει,
 καὶ μέσα εἰς τὸ στήθος μου ἡ φλόγα σου ἀνάπτει.
 Τῶν θεῶν σου ὠράσεων ἡ ἄρρητος γλυκύτης,
 καὶ τὴν ἀντέχουσαν ψυχὴν τὴν ἔλκει ὡς μαγνήτης.
 Τὰ βέλη τῶν βλαμμμάτων σου τὰ ἔποκακρυμμένα,
 τὰ βάθη τῆς καρδίας μου τὰ ἔχουν πληγωμένα.
 Τὸν λογισμόν μου καὶ τὸν νοῦν τὰς πέντε μου αἰσθήσεις
 τὰ πάντα ἐκυρίευσεν ὁ ἔρωσ σου ἐπίσης.
 Τῆς τέσης ὠραιότητος τῆς ἄκρας καλλονῆς σου,
 καὶ λάτρις ἔγινα πρὸς καὶ ἐραστὴς ἐξίσου.
 Δὲν ἔμεινε εἰς τὸ ἔξῃς κάμμι' ἀμφιβολία,
 πῶς εἶναι κάλλους ἢ θεᾶ καὶ καλλονῆ τελαία.
 Θέ ν' ἀνταμείψῃς βέβαια λαμβάνουσα τὸ μῆλον,
 αὐτόν τὸν ἀχραιφνέσατον διακαῆ μου ζῆλον.
 Ἰδοῦ

Ἦρα.

ὦ τὸν ἀνόητον! θὰ τὸ μετανοήσης,
 ὁσπερ εἶ τι τὸ δέχομαι νὰ μὲ περιφρονήσης.
 Μὲ τὸ διάδημα αὐτὸ ταχέως σ' ἐνδικούμαι,
 νὰ! Ἦρα νὰ μὴν λέγωμαι θεᾶ νὰ μὴν καλοῦμαι.
 Θεοὺς ὁμοῦ καὶ βασιλεῖς εἶναι δὲν ἐρεθίσω,
 καὶ σὲ τὸν ἀλητήριον ἀν' δὲν καταφρονήσω.

Πη-

Πηγαῖνω βλέπεις. . . .

Πάρις.

οὐρανέ. . . .

Ἀθηνᾶ.

ὦ πόσον ἠκατήθης,

κατάλαβες πῶς ἄπρακτος σὺ εἶσαι καὶ εὐήθης.

Ἔρχετ' ἐκείνος ὁ καιρὸς νὰ τὸ μετανοήσης,
 νὰ τὸ εἴπῃς καὶ μόνος σου καὶ νὰ τ' ὁμολογήσης.

Πηγαῖνω.

Ἀφροδίτη.

εἰς τὸν ἔλεθρον ἑνὸς ἀπλοῦ ἀκάκου.

κινεῖσθε καὶ αἰ εὐοσας παρλόγα τουκάκου.

Σ Κ Ν Η Γ.

Ἔρωσ. Ἀφροδίτη. Ἑρμῆς. Πάρις.

Ἑρμῆς.

Κυρία σὲ συγχαίρομαι διὰ τὸν θρίαμβόν σου,
 ποτὲ νὰ μὴν χωρίζῃσαι ἀπὸ τὸν φίλτατόν σου.
 Πρὶν ν' ἀλουσθῇ εἰς ὄλυμπον τῆς νίκης σου ὁ κρέτος,
 πετῶ αὐτὴν τὴν εἶδῃσιν πηγαῖνω ἐγὼ πρῶτος.

Σ Κ Ν Η Δ.

Πάρις Ἀφροδίτη Ἔρωσ.

Πάρις.

Πῶς τρέμει ἡ καρδιά μου καὶ ὅλα μου τὰ μέλη,

Ἄφρο,

Ἀφροδίτη.

τελείως μὴν ταράττεσαι ποσῶς ἄς μὴ σέ μ' ἔλλα.
 Τον τῆς μανίας των σκοπον ἐγὼ θά μ' κταιώσω,
 ὀγλήγωρα τὸν πόθου σου θεὸν νὰ ἀποπληρώσω.
 Τὸ μῆλον τῶρα μ' ἔδωσες πρὸς χάριν ἐτοιμάσου,
 αἰ νέχι ὄλαι θά τραθοῦν ἀπὸ τὰ βλέμματά σου.
 Ἐμένα μὲ προτίμησες πρὸς χάριν ἀμοιβαίαν,
 θεὸν νὰ σοὶ δώσω καὶ ἐγὼ Ἀχαιῶν ὠραίαν.
 Ὄραϊαν μόνην εἰς τὸ πᾶν τὸ καύχημα τοῦ κάλλους.
 ἐλκύουν αἱ ὀραῖσαι τῆς μικροῦς τε καὶ μεγάλους.
 Καὶ νέαν καὶ ἀκμάζουσαν ταμίειον τῶν θελήτων.
 ἐξαίρετα γνωρίζουσιν τοῦ Ἔρωτος τὸ φίλτρον.
 Τὴν σωφροσύνην ἀγάπα πλὴν καὶ ἱεῦρει μόνη,
 ἐκείνη μὲ τὸν Ἔρωτα μαζί νὰ φιλιῶν.
 Τὸν κόσμον ὅλον ἀφευκτα τὸ βλέμματις ἀξίζει.
 τὰς χάριτας νὰ φεῖδεται ποτὲ δὲν συνηθίζει.
 Ὅποτεν εἰς τὰ θέλητρα ἐκείνης ἐντρύφησης,
 θνητὸς πῶς εἶσαι βέβαια θεὸν τὸ ἀλησμονήσης.
 Νὰ φαντασθῆς δὲν ἴμπορεῖς τὴν ὠραιότητά της.
 τὸ κάλλος της ἀμίμητον γλυκὰ τὰ θέλητρατίης.
 Οἱ βασιλεῖς οἱ στρατηγοὶ θεὸν νὰ σέ μακαρίζουν,
 ἔλοι οἱ ἄνθρωποι σχεδὸν θεὸν σέ καλοτυχίσουν.

Ἔρως

Ὄρθως τὸ ἀπαράσιτες Πάρι νὰ μὴν λυπῆσαι,

ἀπ.

ἀπ' ὅλους εὐτυχέστερος θεὸν νὰ καταριθμεῖσαι,
 Ἡ κρίσις ἐγέναν ὀρθὴ καὶ εὐλογος δικαία,
 εἶν ἐδική σου βέβαια Ἡλένη ἡ ὠραία.
 Ἴδου πηγαίνω παρευθὺς τῶρα σὴν Ἀχαιῶν,
 εὐέλπις ἔσο Πάρι μου σ' αἰφίνω τὴν ὑγαίαν.
 Πάρις.
 Εὐχαριστῶ κυρία μου διὰ τὴν προσασίαν,
 μένω ἀεὶ ὑπόχρεος εἰς τὴν εὐεργεσίαν.
 Δικαίως ἀπὸ τὰς λοιπὰς ἔλαβες τὰ πρωτεῖα,
 θεὸν τῆς ὠραιότητος καλεῖσαι καὶ κυρία.
 Παρακαλῶ κυρία μου τὴν ὑπεράσπισίν σου,
 νὰ ἔχης πρὸς τὸν δούλον σου καὶ τὴν ἐπίσκεψίν σου.
 Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι παντελῶς ἔμεινα τετραωμένος,
 ἔχασα τὴν καρδίαν μου καὶ εἶμαι πληγωμένος.
 Διότι μὲ ἐπλήγωσαν θεὰ μου ὁ υἱὸς σου,
 δουλαγωγῆθην ἔξαφνι ἐγὼ εἰς ἐδικὸς σου.
 Μὲ πλήγωσε κτακαρδῶ τὸν δυσυχῆ ἀπόουως.
 καὶ ἔπασχον τὸ βέλος του νὰ ἐξελεύσω μόνος.
 Καὶ ὅσον καταγίνουμουν τὸ βέλος εἰς τὰ βάθη,
 ἀνεπαίσθητος βαθμηδὸν βυθίσθη καὶ ἔχασθη.
 Εἰς τὴν καρδίαν μου ἔμεινε πληγῆς σημεῖον μόνον,
 ἀνίατον αἰσθανομαι τὸν φλογερὸν του πόνον.
 Ἡ κάθε μιά μου πληγὴ μὲ ἀχ συντροφευμένη,
 τοῦ πάθους τὸ ἀνίατον δεικνύει καὶ σημαίνει.

ο.

Ὁ Ζεὺς τί τάχα θά εἰπῆ ὡ πάσον θά θυμώσῃ,
 ἐκ τῆς δικαίας του ὀργῆς τίς θά μ' ἐλευθερώσῃ;
 Κ' αἱ δύο ταῖρα κατ' ἐμοῦ δικαίως θά φρυάττουν,
 δικαίως μὲ παράποναι τὸν Ὀλυμπον ταραίτταν.

Θεά μου εἰς τὸ σκέπος σου παρακαλῶ νὰ μ' ἔχῃς,
 καὶ πάντα εἰς τὰς θλίψεις μου ἐσύ νὰ μὲ συντρέχῃς
 Ἀφροδίτη.

Μὴν ὑποπτεύεσαι ποσῶς εἰς τὴν ὑποσχесίν μου;
 μαζί θά ἔχῃς πάντοτε τὴν θεῖαν ἀρωγὴν μου.

Τὸν λόγον μου σὲ ἔδωσα τὸ ξαναλέγω πάλιν,
 ποτὲ τοιαύτην καλλονὴν τινὰς δὲν εἶδε ἄλλην.

Μά τέλος πάντων ἔγινε δικαιοτάτη κρίσις.
 καὶ οὕτω ἐσύ ἔπρεπε τὸ νὰ ἀποφασίσῃς.

Αὐτὴν σου τὴν ἀποφασιν ὁ Ζεὺς θεὸς νὰ ἐγκρίνῃ,
 κ' ἐκείνη ὅπου σ' ἔλεγα ἐρώσά σου θά γίνῃ.

Τελείως ὅς μὲν δεῖλιά ὡ φίλα ἡ καρδιά σου,
 καὶ θεὸς ν' ἀπαθανατισθῇ αἰεὶ τὸ ὄνομά σου.

Πηγαίνα ὅμως πάντοτε μαζί σου θά γυρίζω,
 Παρίς.

εἰς χεῖράς σου τὰ εἰναιῖ μου θεά μου ἐγχειρίζω.

Τέλος τῆς τρίτης καὶ τελευταίας
 Πράξεως.

© 1998 by W. W. Norton & Company
All rights reserved. Printed in the United States of America.
ISBN 0-393-97800-0